

земи това ще ти бѣде храната, — и въ туй време отъ едно високо прозорче паднахъ предъ нея нѣколко картофи — но моли ся Богу за да упрости страшнитѣ ти грѣхове.

На този гласъ, клѣтата Варвара настрѣхна, тя позна, беше гласътъ на старицата.

— Майко приложи тогива...

— Не съмъ Майката присече иж старицата съ промененъ гласъ, азъ не съмъ майката, азъ съмъ отъ сестричкитѣ една.

— Е, добре, сестро, колко време трѣба да стоиш тука?

— До когато Богъ ся умилостиви на тебе!... рече и отиде си.

Нешащната Варвара чу какъ тѣзи сестра възлѣзе нѣколко стѣпала, послѣ едно скърцванье и дрънканье отъ верига и заключка — послѣ нищо — гробно мълчаніе! — тя беше въ утробата на земята!...

— Тѣй, трѣба да живѣиш въ тѣзи гнусна гробница до дѣто Богъ ся умилостиви на мене! мислеше тѣзи нещастница. Тѣй, на този свѣтъ не може да ся намѣри никакво вече състраданіе! нето въ свѣта, нето въ тѣзи създанія тука въ този мѣнастирь преданнитѣ на Бога — тѣзи създанія, които ся отричатъ и отъ истинната!... а баща ми, а Якинтъ мой, нѣматъ ли толкосъ силъ за да ма отърватъ отъ този адъ? Сичкиятъ ли мя оставихъ? — Ахъ! Проклетъ да си, баща немилостивый, дѣто мя предаде въ ръцетѣ на тѣзи убійци — проклетъ да си!... Не!... не... Боже прости мя, умътъ ми не е на мѣсто — не могъ, не трѣба да проклевамъ святитѣ ти воли!... и начена да ся моли Всевишнему за да ѝ дигне живота.

Никой неможе описа, какъ премина тя първитѣ дни въ тѣзи ужасна тъмница. Не вѣрвамъ да може нѣкой да си въо-